

SAMPRODUKTION

På vej mod en ny velfærdsmodel

**MIND
LAB**

“Når vi søger efter balance, er det ikke så meget et spørgsmål om, hvad det offentlige kan gøre, men derimod et spørgsmål om, hvad vi kan gøre i fællesskab. Det betyder, at vi skal samstemme det offentliges autoritet, vores egen evne til at bidrage og vores fælles ansvar for resultater. Vi er alle i samme båd.”

Jocelyne Bourgon, forfatter og præsident, Canada School of Public Service

FORORD

Hvordan benytter vi alle ressourcerne i samfundet, når vi tilrettelægger velfærd? Hvordan sikrer vi, at den offentlige sektors indsatser spiller optimalt sammen med alle de aktører, som kan bidrage til at løse vores udfordringer?

Det gør man, ved at vi som offentlige myndigheder dropper forestillingen om, at vi 'leverer' noget til den enkelte og til samfundet. I stedet skal vi se nøje efter, hvilken adfærd, erfaringer og ressourcer borgeren eller virksomheden selv har, og kortlægge, hvilke aktører og indsatser der findes i verden omkring borgeren eller virksomheden. Resultatet af den proces kalder vi for samproduktion: Når vi designer og organiserer velfærd *sammen med* borgerne snarere end at levere velfærd *til dem*.

Samproduktion er ikke noget nyt begreb. Det blev først anvendt af politologen og nobelprismodtageren Elinor Ostrom for mere end 30 år siden. Men tiden er kommet til at genopdage og tilpasse begrebet til det 21. århundredes virkelighed. I MindLab har vi i det sidste år arbejdet på at blive klogere på, hvad samproduktion er, og hvilke potentialer, dilemmaer og udfordringer tilgangen har for offentlige organisationer. Vi har undersøgt, hvad der skal til for at hjælpe demente i Fredensborg, og hvordan man kan nytænke indsatsen for elever med særlige behov på Langeland, og vi har brugt tilgangen under vores samarbejder med blandt andet Arbejdsskadestyrelsen og Erhvervsstyrelsen. Samproduktion er ikke kun en dansk tendens, så vi har også set på, hvordan man internationalt arbejder med samproduktion. Vi har i den forbindelse samarbejdet med den anerkendte britiske tænketank Nesta og fundet inspirerende eksempler på, hvordan offentlige myndigheder i hele verden har brugt tilgangen.

Da vi startede med at undersøge samproduktion som begreb, var vi ikke klar over, hvor stærk en trend vi havde fat i. Men i den seneste tid har aktører i ind- og udland også rettet deres fokus mod, hvordan man kan aktivere borgernes og andres ressourcer i vores stræben efter mere, bedre og gerne billigere velfærd. Samproduktion ser ud til at blive en central tematik i fremtidens offentlige reformarbejde.

Med udgangspunkt i MindLabs arbejde med egne projekter og research i både Danmark og udlandet har vi identificeret tre principper, som indfanger det mest centrale, der skal til, hvis der skal skabes vellykket samproduktion. Det kan du læse om her. Vi gennemgår principperne, giver konkrete eksempler på offentlige udviklingsprojekter og belyser også de væsentligste udfordringer ved at arbejde med samproduktion. Det kræver nemlig først og fremmest en holdningsændring i de offentlige organisationer. Det kræver vilje og mod at åbne op for nye former for samarbejder med borgerne, virksomhederne og med alle de ressourcer, der er en del af deres hverdag. Også fordi sådanne samarbejder i praksis stiller krav om nye fagligheder, større investeringer og måske endda et tab af direkte kontrol over, hvordan opgaven egentlig bliver løst.

Samproduktion kan være en vej til bedre løsninger og en mere effektiv brug af vores sparsomme offentlige ressourcer. Så der er al mulig grund til at komme i gang!

Christian Bason
innovationschef, MindLab

HVAD ER SAMPRODUKTION?

Det er ikke kun offentlige institutioner, som har indflydelse på, om det tosprogede barn lærer ordentligt dansk, eller om den arbejdsskadede kommer tilbage i job. Tværtimod er offentlige indsatser altid afhængige af samspillet mellem mange forskellige aktører, hvis de skal nå deres mål.

Med samproduktion tager man direkte udgangspunkt i dette samspil, når man tilrettelægger sin indsats. Det kan være, at man tager fat i den arbejdsskadedes tidligere chef, kommunen eller forsikrings-selskabet, når man forsøger at få den arbejdsskadede tilbage på arbejdsmarkedet. Det kan også være, at man involverer det tosprogede barns forældre, som Aarhus Kommune gjorde, da de udviklede 'sprogkufferten', der er et redskab til at støtte børnehavebørns sproglige udvikling. At lykkes med samproduktion kræver derfor en bevidsthed om, at der allerede er andre aktører, der er med til at løse det offentlige opgaver, og at der endda kan være endnu flere, som potentielt kan bidrage. Det kræver også, at offentlige organisationer tilrettelægger deres aktiviteter ud fra strategiske overvejelser om, hvilken type af samarbejde med borgere, pårørende og organisationer som kan få størst betydning for resultatet.

At det hedder samproduktion skal tages bogstaveligt. Vi skal skabe resultater sammen, og derfor er klassisk selvbetjening eller blot at overlade hele opgaven til frivillige eller private ikke nødvendigvis samproduktion. I stedet skal vi indtænke både borgeren, de frivillige og mange andre aktører i det offentlige løsninger.

DE TRE PRINCIPPER

1.

Redefiner opgaven

2.

Organiser og opbyg ressourcer

3.

Skab platforme

Princip 1:

REDEFINER OPGAVEN

Større livskvalitet for demente og flere arbejdsskadede i beskæftigelse er vigtige offentlige mål, men vejen dertil kan være anderledes, end den er i dag, og den kan involvere andre aktører, end vi umiddelbart forestiller os. At redefinere sin opgave er en væsentlig del af arbejdet med at skabe vellykket samproduktion. Det kræver, at man rejser grundlæggende spørgsmål som: Hvilken effekt ønsker vi at opnå på kort og på lang sigt? Hvilke aktører skal involveres? Hvilke aktiviteter er mest hensigtsmæssige?

Samproduktion er nemlig ikke blot at lade borgerne løse de samme opgaver, som det offentlige tidligere har påtaget sig, og dermed reelt give en dårligere service. Det er også at turde gennemføre en grundlæggende anden opgaveløsning, som viser nye veje til den ønskede effekt.

Case: Arbejdsskadestyrelsen

Fokus på fastholdelse

En af de største udfordringer for arbejdsskadede borgere er at forblive i arbejde. I 2008 oprettede Arbejdsskadestyrelsen (ASK) derfor et fastholdelsescenter som et led i et strategiskifte: ASK havde før koncentreret sig om, at flest muligt arbejdsskadede fik en hurtig afgørelse på deres sag, men ville fremover også fokusere på at fastholde de arbejdsskadede på arbejdsmarkedet. Et markant strategisk skift, der kræver en holdningsændring - ikke kun internt hos ASK, men også hos de mange aktører, der spiller en rolle i arbejdsskadesager som for eksempel kommuner, forsikringsselskaber, fagforeninger og erhvervsorganisationer. De arbejdsskadede selv skal også engageres i at løse deres egen situation, for hvis de arbejdsskadede er demotiverede og uden tro på egne evner, er det uhyre vanskeligt at hjælpe dem med at beholde deres arbejde. Her kræver samproduktion et nyt samspil mellem ASK og andre myndigheder og aktører, men også med borgeren selv.

Medarbejderne i Fastholdelsescentret arbejder i dag med at integrere de mange forskellige aspekter af den arbejdsskadedes sag. De indkalder til rundbordssamtaler, hvor de arbejdsskadede mødes med både arbejdsgiver, fagforening og deres kommunale sagsbehandler for at finde varige løsninger. De har opbygget et samarbejde med kommunerne om parallelbehandling af sagerne, og de har særligt fokus på at træffe midlertidige afgørelser, så borgeren hurtigt kan komme videre.

Fastholdelsescentret samarbejder i øjeblikket med over 70 af landets 98 kommuner.

”Når man lytter til de arbejdsskadede selv, bliver det pludselig meget klart, hvorfor alle aktører skal samarbejde. Hvis de arbejdsskadede fortsat skal have et job efter deres skade, kan det jo ikke kun løses fra det offentliges side. Det kræver, at langt flere aktører bliver inddraget.”

Steen Østergaard, kontorchef, Arbejdsskadestyrelsen

Case: Fredensborg Kommune

Støtte til demente og deres pårørende

At være pårørende til en dement kan være opslidende og belastende, ikke mindst fordi den pårørende ofte har et stærkt ønske om at støtte den demente, men ikke ved, hvordan man gør det bedst.

Da MindLab hjalp Fredensborg Kommune med at gentænke indsatsen over for deres demente borgere, blev der derfor som noget nyt fokuseret på de pårørendes rolle. Målet var stadig, at de demente skulle få den højest mulige livskvalitet, men opgaven blev omdefineret til at fokusere på, hvordan voksne børn eller ægtefæller aktivt kan støtte den syge, samtidig med at kommunen også yder en indsats, som kan aflaste de pårørende direkte. Det betyder, at man i fremtiden ikke bare skal bruge ressourcerne på plejepersonale, som har direkte kontakt med de demente, men også skal ansætte personale, der har speciale i at uddanne og støtte de pårørende. Fredensborg Kommune arbejder i dag videre med disse tanker i forbindelse med etableringen af et større plejecenter for demente.

”Under projektet i samarbejde med MindLab blev vi opmærksomme på, at noget af det, vi gjorde i forvejen med at inddrage andre aktører, kunne tænkes mere systematisk og strategisk. Vi fik øje på et stort potentiale, som kræver anderledes arbejdsmetoder her.”

Susanne Samuelson, souschef, Fredensborg Kommune

Opmærksomhedspunkt:

NYE FAGLIGHEDER I SPIL

Når man redefinerer en opgave, kan det blive nødvendigt at bringe nye fagligheder i spil. Man kan få behov for at udvide medarbejdernes kompetencer, så de kan løse nye typer af opgaver. Det kræver, at man både har blik for de forskellige fagligheders unikke bidrag, men også for, hvordan de kan bruges på en ny og mere effektiv måde. I ASK ser vi eksempelvis, at det nu er væsentligt at have sagsbehandlere, som også kan give en arbejdsskadede tro på en fremtid på arbejdsmarkedet, eller som kan overtale en arbejdsgiver til at give en tidligere medarbejder en ny chance. At arbejde med samproduktion kræver derfor både et tæt samarbejde med fagpersonalet, samtidig med at man hele tiden er opmærksom på, om andre fagligheder er nødvendige, eller om man bør klæde medarbejderne på til at varetage nye opgaver.

Internationale erfaringer: Singapore

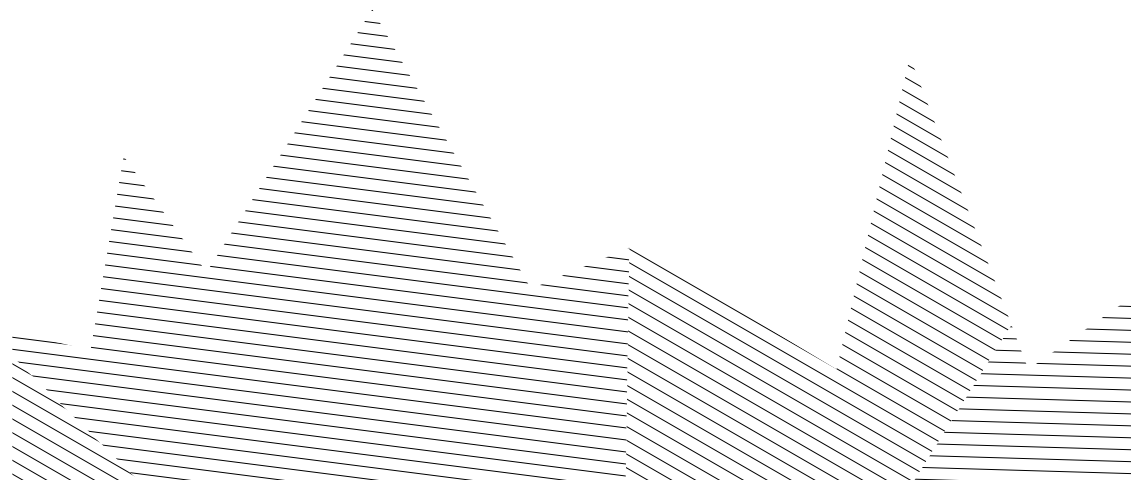
Fra fangevogtere til rådgivere

I Singapore oplevede man massive problemer med overfyldte fængsler, stigende omkostninger og at flere og flere havnede i kriminalitet igen, efter de var kommet ud af fængslet.

Singapore Prison Service besluttede derfor at fokusere på rehabilitering og at styrke de indsatte i at komme ud af kriminalitet i stedet for kun at forholde sig til sikkerheden i fængslet.

Fængslet ændrede derfor den interne organisering. Hvor de ansatte tidligere havde roteret så meget som muligt mellem forskellige jobfunktioner, forsøgte man nu at styrke forholdet mellem indsat og ansat. De ansatte gik fra at være fangevogtere til at fungere som mentorer og rådgivere. Samtidig blev der investeret ressourcer i at undervise familier og andre pårørende i, hvordan de bedst muligt kunne hjælpe de indsatte, når de kom ud af fængslet igen. Også på centralt niveau blev interesseorganisationer og repræsentanter fra forvaltningen samlet for at øge samarbejdet. At få rehabiliteret de indsatte krævede nemlig, at man var i stand til at se ud over den enkelte institutions system og budget.

Projektet strakte sig over en tiårig periode, og på den tid lykkedes det at gå fra, at 45 procent af fangerne fik endnu en fængselsdom, til at det i dag kun er 27 procent.

Princip 2:

ORGANISER OG OPBYG RESSOURCER

Når man ser på sin opgave med friske øjne, bliver det tydeligt, at det offentlige kun er en lille del af den meget større historie, som udgør borgerens liv eller virksomhedens virkelighed. Samtidig har borgere, virksomheder og deres omgivelser ressourcer, som kan løse andre typer af opgaver end de offentlige institutioner. Fodboldtræneren i den lokale klub kan have nye tilgange til et barn med særlige behov, ligesom forældrene ofte er de vigtigste, når et barn skal udvikle sit sprog.

Ved samproduktion kortlægges disse ressourcer og indtænkes dem i de indsatser, det offentlige udfører. Samproduktion er altså ikke blot at lægge velfærdsopgaver ud til frivillige kræfter. Det er derimod en systematisk investering i at opbygge ressourcer hos andre aktører, så de kan løfte nye opgaver.

Case: Langeland Kommune

Hjælp til inklusion af elever med særlige behov

Ligesom mange andre steder i Danmark er ressourceforbruget til specialundervisning steget markant på Langeland i de seneste år, og det ønskede Langeland Kommune at gøre noget ved. Ikke bare for at spare penge, men også fordi de seneste undersøgelser viser, at det er svært at tage en ungdomsuddannelse, hvis man har gået i specialskole. Samtidig peger den nyeste forskning på, at både elever med og uden særlige behov har gavn af at gå i klasse sammen.

Langeland Kommune ville derfor undersøge, om de mange ressourcer, der bliver investeret i specialundervisning, kunne bruges bedre, samtidig med at børn med særlige behov stadig fik opfyldt deres behov for ekstra opmærksomhed.

I samarbejde med MindLab undersøgte ansatte i Langeland Kommune, lærere og ledelsen på Ørsteds skolen, hvordan ressourcer i lokalsamfundet kunne inddrages og bidrage til, at færre elever med særlige behov skulle trækkes ud af den normale undervisning.

”På Langeland er vi jo i virkeligheden vant til at bruge hinanden og hjælpe hinanden. Det her projekt om inklusion gav nye ideer til, hvordan vi langt mere strategisk kan tænke hele vejen rundt om børnene.”

Anne Marie Hedegård, leder af ForebyggelsesCentret, Langeland Kommune

Det blev klart, at inklusion af elever med særlige behov ikke kun er et spørgsmål om, hvad der sker i timerne, men også hvordan eleverne har det uden for skolen. Netop i fritidslivet er der mange, som gerne vil hjælpe disse børn, men ikke ved, hvordan man gør det bedst.

Studiet viste, at Langeland kan trække på de fordele, der er i at være et lille og stærkt lokalsamfund. Fritids- og sportsklubberne kunne for eksempel klædes bedre på til at håndtere de fysisk udfarende børn, som siden kan ende med også at få vanskeligheder i skolen. Ved at investere i kompetenceopbygning hos pårørende og frivillige kræfter vil Langeland Kommune i langt højere grad kunne hjælpe de svage elever i deres fritid, hvor der også opstår vigtige rum for læring og opbygning af selvtillid.

Langeland Kommune arbejder i øjeblikket videre med tankerne i deres fokus på inklusion af elever med særlige behov.

Case: Aarhus Kommune

En kuffert med sprog

At børn med dansk som andetsprog starter i skole med et usikkert dansksprogligt fundament er en stor udfordring, som er svær at løse, hvis man ikke inddrager barnets familie og understøtter barnets dansksproglige udvikling før skolestarten. I samarbejde med Aarhus Universitet og det kommunale og regionale evalueringsinstitut KREVI udviklede Aarhus Kommune derfor en 'sprogkuffert', rettet mod forældre til børn med dansk som andetsprog i kommunens børnehaver. 'Sprogkufferten' gav forældrene konkrete redskaber til at tale og læse med deres børn. Kufferten indeholdt blandt andet børnebøger, et spil og en vejledende dvd. Pædagogerne i børnenes daginstitutioner havde til opgave at introducere kufferten til forældrene og vejlede i, hvordan familien kunne bruge den derhjemme. Det pædagogiske personale fik desuden udleveret deres egen identiske kuffert, så der kunne foregå en parallel indsats i både daginstitution og hjem.

Resultaterne af kuffert-indsatsen viser, at samproduktionen især har haft en positiv effekt på andelen af børn, der har så lavt et dansksprogligt niveau, at de må starte skolegangen i modtagelsesklasse. Mens 6,7 % af børnegruppen i kontrolgruppen startede deres skolegang i modtagelsesklasse, reducerede forældrenes brug af 'sprogkufferten' i hjemmet antallet af børn, som skulle i modtagelsesklasse til 0,7 % efter det første år.

”En af de største ”aha-oplevelser” ved projektet har været, at forældre, der måske ikke selv taler dansk, faktisk sagtens kan støtte op om deres barns dansksproglige udvikling, hvis bare de har de rigtige redskaber.”

Catharina Ilene Damgaard, Souschef i Pædagogik og Integration,
Børn & Unge, Aarhus Kommune

Opmærksomhedspunkt:

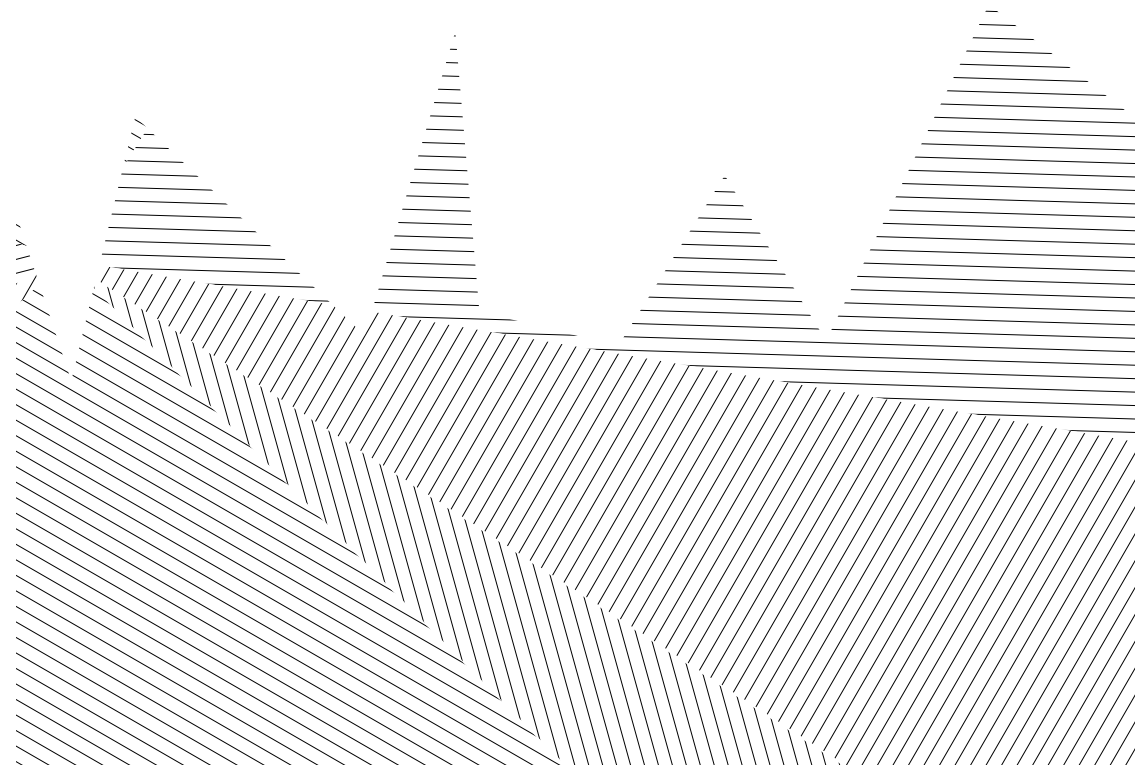
INVESTERINGER PÅ TVÆRS

Hvis man skal udnytte nye ressourcer, kræver det ofte, at der investeres direkte i at få nye aktører på banen. Det kan betyde, at man er nødt til at tænke på tværs af de offentlige instanser og kasser. Nogle gange vil det være én offentlig kasse, som skal betale for en investering, hvor besparelsen vil høstes hos en helt anden instans. Andre gange vil investeringen først tjene sig ind efter en årrække. At skabe vellykket samproduktion kræver mod til at tænke på tværs og investere i nytænkning.

Internationale erfaringer: Adelaide, Australien

Family by Family

I Adelaide i Australien kan socialt udsatte familier få hjælp af andre familier, som har haft tilsvarende problemer. Her har kommunens familieforvaltning samarbejdet med den uafhængige organisation TACSI om at investere i et mentornetværk for familier i krise. Tankegangen bag er baseret på, at nogle familier reelt er mønsterbrydere, som har samme socioøkonomiske baggrund, historik osv. som de udsatte familier, men som klarer sig glimrende på trods. Dermed kan mønsterbryderne udgøre en inspiration og en ressource for de familier, der er i krise. Sammenkoblingen af mønsterbrydere og kriseramte familier via en mentorordning har vist sig effektiv til at skabe positiv udvikling. I dag beretter australierne, at flere af de familier, der var i krise, nu selv er blevet mønsterbrydere og kan være mentorer for andre. Og for den pris, det koster at tvangsfjerne ét barn årligt, kan Family by Family-programmet hjælpe omkring 200 familier til at trives igen.

Princip 3:

SKAB PLATFORME

Offentlige organisationer behøver ikke altid at levere velfærdsydelserne selv. I stedet kan man påtage sig en rolle som platform for andre aktører, der har nye tilgange til at løse opgaven.

På den måde foretager den offentlige institution et radikalt skift fra at levere velfærdsydelser til i højere grad at indtage en koordinerende og understøttende rolle for en række forskellige aktører. Den offentlige myndighed kan både vælge at indgå i og støtte eksisterende platforme, men kan også bruge sin unikke indsigt og ressourcer til at sammensætte helt nye og effektive platforme for samarbejde. Når opgaveløsningen delvist lægges uden for det offentlige, har det offentlige samtidig en væsentlig rolle som videnscenter og aktiv facilitator.

Case: Erhvervsstyrelsen

En platform for offentlig-privat innovationssamarbejde

Regeringen har ønsket at fremme offentlig-privat innovationssamarbejde (OPI), hvor offentlige myndigheder og private virksomheder samarbejder om at skabe innovative løsninger, som opfylder det offentliges behov, og hvor de nye produkter kan skabe vækst i de private virksomheder. Erhvervsstyrelsen (ERST) bad derfor MindLab om hjælp til at udvikle en guide til offentligt ansatte i, hvordan man igangsætter og driver OPI-samarbejder. Det viste sig hurtigt, at området var for nyt til, at man kunne tale om egentlige 'best practices' på området. ERST ønskede i stedet, at de praktikere, der arbejder på området, kunne dele deres erfaringer for derved at udvikle fremtidens 'next practices'. Løsningen blev en hjemmeside, hvor praktikere både kan udveksle viden med hinanden og søge viden hos de myndigheder, der har ansvar for lovgivningen. Myndighederne er samtidig involveret i arbejdet med hjemmesiden, så fremtidig politikudvikling kan tage hensyn til de praktiske erfaringer. Projektet er stadig i sin opstartsfasen og har også vist, hvor vanskeligt det kan være for myndigheder at påtage sig en proaktiv rolle i forhold til at styre og drive en netværksbaseret udvikling. Det kræver, at myndigheden ikke bare leverer et færdigt produkt, men løbende vedligeholder og engagerer sig i de partnere, der er vigtige for at udvikle feltet. I stedet for at komme med løsningen på udfordringerne fungerer det offentlige som en platform, hvor feltet løbende bliver udviklet.

”Vi havde at gøre med så nyt et felt, at de eksisterende metoder med at indsamle og formidle 'best practices' ikke kunne lade sig gøre. Vi var derfor nødt til at tænke i, hvordan vi kunne skabe en platform, hvor de relevante aktører kunne skabe de nye indsatser sammen. Det var en ny rolle for os som myndighed.”

Christian Bruhn Rieper, kontorchef, Erhvervsstyrelsen

Case: Arbejdsmarkedsstyrelsen

Digital mentorordning til ledige

Det er ikke nødvendigvis jobcentrene, jobsøgningskurserne og andre traditionelle beskæftigelsestiltag, der flytter flest mennesker fra ledighed til arbejdsmarkedet. En undersøgelse blandt 700 nyuddannede akademikere i job, som Djøf har foretaget, viser, at det er langt mere effektivt at bruge netværk og personlige kontakter til at få et job: Under halvdelen af de nyuddannede akademikere bruger en traditionel ansøgningsproces som deres vej til jobbet. Arbejdsmarkedsstyrelsen (AMS) ville derfor gerne undersøge, om de traditionelle beskæftigelsestiltag kunne suppleres af en digital mentorordning baseret på frivillig hjælp. Tanken var, at en digital mentorordning skulle forbinde folk uden arbejde med frivillige mentorer, der ønskede at hjælpe den ledige nærmere et job.

Her blev det klart, at der er behov for at investere i mentors og mentees evne til at hjælpe hinanden. Erfaringer fra andre mentorordninger viser eksempelvis, at mentor og mentee skal have hjælp til at formulere klare mål for mentorforløbet. En lille investering i at klæde mentor på til mentorrollen kan også have stor betydning for mentors evne til at hjælpe den ledige nærmere et job. Det gælder særligt i de situationer, hvor mentor skal hjælpe ledige med særlige behov, eksempelvis psykisk sårbarhed.

En digital mentorordning indebærer altså en anderledes rolle for AMS, som skal gå fra at være en ekspert i de traditionelle beskæftigelsestiltag til at lægge ressourcer i at opbygge en platform, hvor andre kan mødes og hjælpe den ledige nærmere et arbejde.

”Efterhånden som projektet skred frem, blev vi stadig mere interesserede i, hvad der skal til for at understøtte det digitale match, og hvordan vi kunne finde de relevante mentorer. Det er vigtigt for os, at matchet giver mest mulig værdi både for de arbejdsløse og mentorerne, så de tilsammen kan få den arbejdsløse nærmere et job.”

Anette Larsen, fuldmægtig, Styrelsen for Fæstholdelse og Rekruttering

Opmærksomhedspunkt:

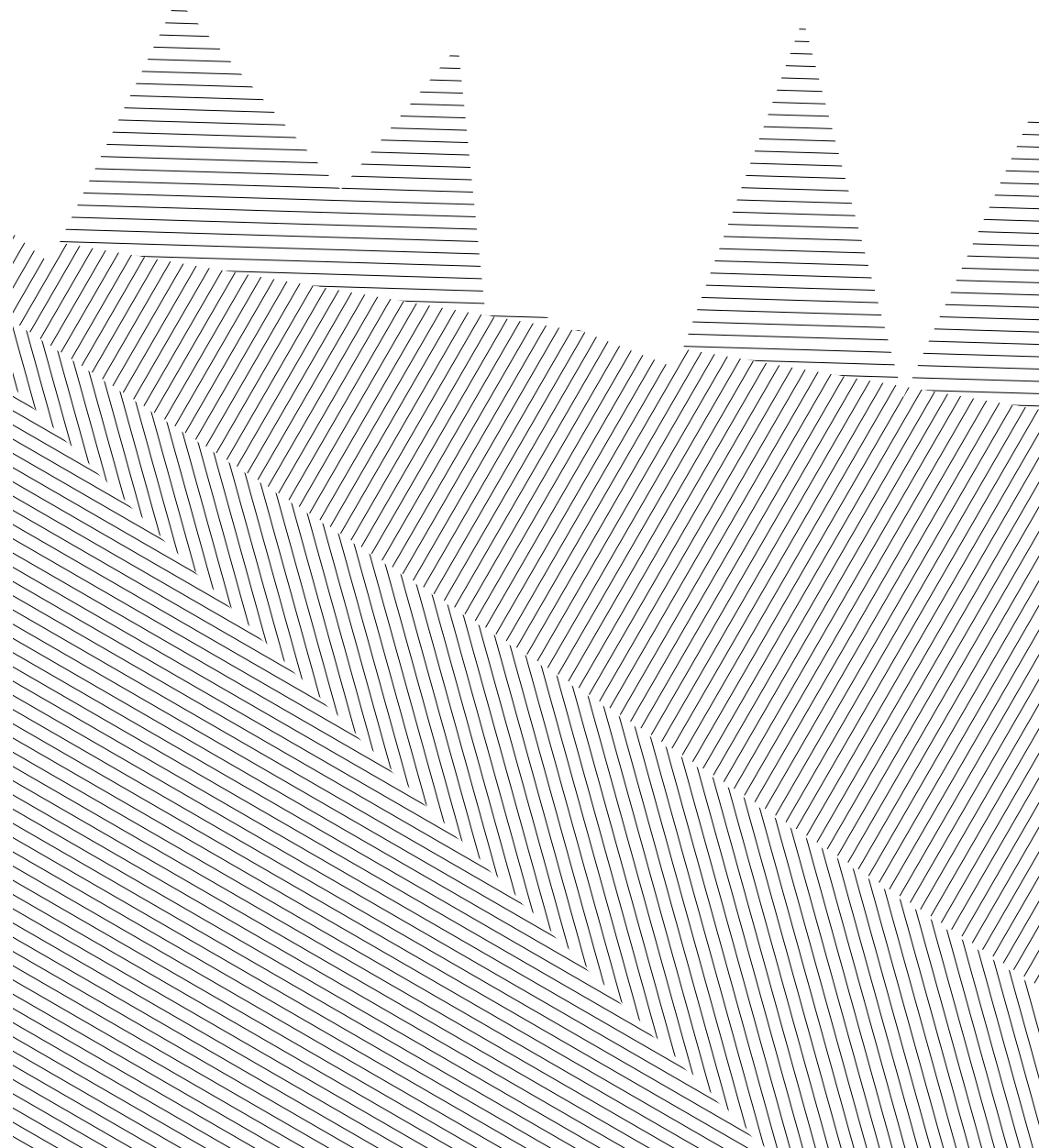
OVERLAD ANSVARET

Når opgaven helt eller delvist lægges i hænderne på andre aktører, mister det offentlige også en del af sin kontrol med opgaveløsningen. Offentlige organisationer må eksempelvis forholde sig til, at aktørerne på den nye platform kan finde på at sætte spørgsmålstejn ved den politiske linje, ligesom man må sikre sig, at råd og vejledning fra platformen hele tiden sker inden for lovens rammer og politiske hensigt. Her er kunsten for offentlige myndigheder at finde det rette niveau af kontrol med den opgaveløsning, som myndigheden faciliterer. En mulighed er at alliere sig med andre aktører, som kan påtage sig noget af den kontrol og kvalitetssikring, som det offentlige tidligere var ansvarlig for. Når der eksempelvis bliver udviklet en digital platform, som skaber forbindelse mellem en jobsøgende og en mentor, der gerne vil hjælpe, må myndigheden forholde sig til, hvordan platformen skal skrues sammen, så mentee bliver beskyttet mod dårlige råd – eller måske ligefrem råd, der er i modstrid med den gældende lovgivning.

Internationale erfaringer: Washington D.C., USA

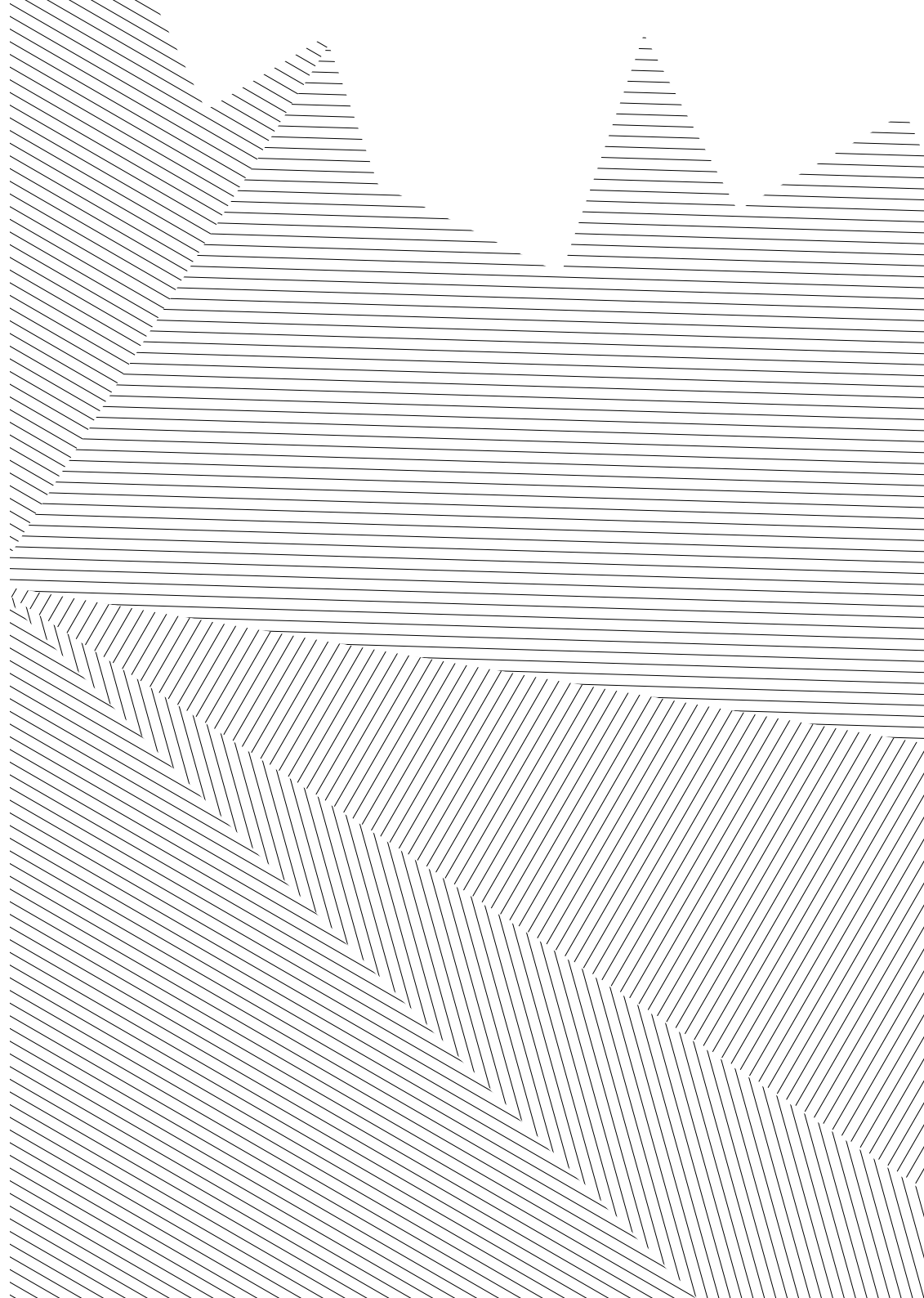
Youth Court

I et socialt udsat område i Washington D.C. sad halvdelen af den sorte befolkning under 35 år enten i fængsel eller var på prøveløsladelse. Der blev derfor etableret en såkaldt Youth Court, hvor 80 procent af de unge førstegangskriminelle i dag bliver afhørt og dernæst dømt af tidligere straffede unge. Dommene indebærer dels forskellige slags samfundstjeneste, dels at de førstegangskriminelle i fremtiden selv skal indgå som dommere i Youth Court. Den underliggende tanke er at udarbejde et ungdomsretssystem, som ikke blot udsiger en dom, men som samtidig engagerer de unge som fortalere for god opførsel. Det viser sig også, at de tidligere straffede unge er bedre end professionelle dommere til at skelne mellem de 'hårde' ungdomskriminelle og dem, der blot har været 'ude i noget snavs', men dybest set er gode nok. Man har gode resultater i Washington D.C. med denne model: Kun ni procent af unge førstegangskriminelle dømt i Youth Court ender med at begå kriminalitet igen mod 20 procent i andre programmer.

KILDER

<i>Bourgon
Jocelyne:</i>	A New Synthesis of
Public Administration	Queen's School of Policy
Studies, McGill-Queen's
University Press, 2011.
<i>Boyle, David;
Coote, Anna;
Sherwood, Chris;
Slay, Julia:</i>	Co-production: Right
here, Right now	Nesta & nef, juli 2010.
<i>Boyle, David;
Harris, Michael:</i>	The Challenge of co-
production	Nesta & nef, december
2009.
<i>Curtis, Carolyn et al.:</i>	Family by Family
Evaluation Report
2011-12	TASCI, Community
Matters Pty Ltd, 2012.
<i>Jakobsen, Morten:</i>	Organisatorisk
support og
samproduktion-
Et eksperimentelt
studie af
styringsstrategier
i den offentlige
uddannelsessektor	Forlaget politica, 2011.
<i>Mandag Morgen:</i>	Den aktive borger	Huset Mandag Morgen
A/S, 2012
<i>Youth Court of the
District of Columbia:</i>	youthcourtofdc.org/	

MindLab
Slotsholmsgade 12
1216 København K
Danmark
info@mind-lab.dk
www.mind-lab.dk

Tekst:

Johanne Mygind
Runa Sabroe
Christian Bason

Design & fotografi:

Anette Væring
Caroline Arvidsson

Papir:

Munken Polar 90g./130g./300g.

Tryk:

ReklameTryk, Herning

© MindLab 2013

www.mind-lab.dk